

Laiškas istorijai.

Labą dieną, gerbiama rašytoja Gabriele Petkevičiūtė-Bite.

Rašau laišką, nes noriu su jumis pasikalbėti.

Esu jauna mergina, vardu Agnė. Be galo mėgstu ilgus pasivaikščiojimus Anykščių šilvelyje ar palei Šventąją, nes tuo pat metu mano mintys dėlioja ypatingas vizijas, ieško takelių, kurie man padeda atsikvėpti po sunkios dienos ir veda į ateitį. Ateitį, kuri gyvena mano mintyse. Labai dažnai galvoju knibžda begalė minčių apie tolimus planus ir save pasaulyje. Bet dažnai save pradedu lyginti su kitais Tada sutrinku. Nebesuprantu, ko iš manęs gali norėti pasaulis ir ką aš galiu jam duoti. Mane gyvenime lydi daug nuostabių asmenybių, tačiau jos susiduria su ta pačia problema- nuolat save lygina su kitais. Man atrodo, taip praranda savo išskirtinumą, savitumą manydamos, kad turi būti, elgtis bei atrodyti kaip kiti, kaip dauguma. Minios sindromas.

Mano sielą kankina nerimas. Norėtusi išgirsti iš jūsų, kaip nebijoti darbuotis savo paties ir kitų labui? Iš kur pasisemti įkvėpimo ir drąsos surasti naują nepramintą gyvenimo takelį? Rašau jums, nes iš jūsų kūrybos, iš jūsų visuomeninės veiklos ryšku, kad esate ypatinga moteris(ne veltui pasirinkote Bitės slapyvardį)- pedagogė, švietėja, kovotoja už moterų teises, pirmoji moteris-kandidatė į Lietuvos Respublikos prezidentus. Jūs, darbščioji, veiklioji bitutė, į pasaulį XX a. pradžioje žvelgėte savarankiškos intelektualios moters žvilgsniu ir savo jėgomis, nors buvote fiziškai suluošinta, siekėte keisti sumaterialėjusios visuomenės nuostatas, kad moteris būtų labiau pastebimos.

Gyvenu tokiu laikmečiu, kai daugelis moterų atrodo taip, tarsi būtų vieno ir to paties kulto, dažniausiai kūno grožio, garbintojos. Mano manymu, šiandienos moteris turėtų būti individuali, savita, ryški asmenybė, nebijanti iššūkių intelektualė. Kiekviena moteris, kuri žydi savomis spalvomis, yra daug ryškesnė ir labiau pastebima nei ta, kuri nori būti identiška kitai. Manau, kad kiekviena iš mūsų jaustųsi patitinkinti ir saugi šiame pasaulyje, jei gautų kitų moterų palaikymą.

Rašydama suprantu, kad mes patys savo gyvenimą padarome per daug pilką, nes nenorime matyti naujų spalvų. Juk, kas nereikalauja didelio įdirbio, atrodo saugu ir įprasta. Bet aš noriu būti pastebima, tad negaliu būti saugi spalva. Taigi, mano didžiulis noras - gyvenimą atverti vien naujomis ir pasauliui neregėtomis spalvomis. Esu iš nuostabaus krašto, esu iš Anykščių. Šiame mieste gausu gamtos tikrumo ir spalvų. Galbūt todėl man patinka tai, kas tikra, natūralu, nedirbtina, galbūt todėl mėgstu tyrinėti gamtą bei save.

Laiške atvėriau savo skaudulius, norėčiau atsako iš jūsų. Jis padėtų man tvirčiau žengti į priekį. Greičiausiai tokį atsaką rasiu dar kartą atsivertusi Jūsų knygą.

Su šypsena veide, Agnė Ramoškaitė.